

Predmet C-42/22**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku sastavljen na temelju članka 98.
stavka 1. Poslovnika Suda****Datum podnošenja:**

19. siječnja 2022.

Sud koji je uputio zahtjev:

Supremo Tribunal Administrativo (Portugal)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

16. prosinca 2021.

Žalitelj:

Global – Companhia de Seguros, S. A. (sada Seguradoras Unidas, S. A.)

Druga stranka u postupku:

Autoridade Tributária e Aduaneira (Portugal)

Predmet glavnog postupka

Društvo Global – Companhia de Seguros, S. A., sada Seguradoras Unidas, S. A., podnijelo je žalbu Supremo Tribunalu Administrativo (Visoki upravni sud, Portugal) protiv presude koju je donio Tribunal Tributário de Lisboa (Porezni sud u Lisabonu, Portugal) 30. prosinca 2017., na temelju koje se smatralo da je nedopuštena upravna tužba podnesena protiv odluke Autoridade Tributária e Aduaneira (Porezna i carinska uprava, Portugal) koja se odnosila na određena porezna rješenja o dugovanju PDV-a, uvećanog za odgovarajuće kamate, u ukupnom iznosu od 18 715,86 eura.

Predmet i pravna osnova zahtjeva za prethodnu odluku

Ovaj zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 13. dijela B. točaka (a) i (c) Šeste direktive Vijeća 77/388/EEZ kao i članka 135. stavka 1. točke (a) i članka 136. točke (a) Direktive Vijeća 2006/112/EZ, kojima je zamijenjen taj članak 13., kako bi se utvrdilo obuhvaća li pojam „transakcije

osiguranja i reosiguranja”, kao glavne djelatnosti osiguravajućeg društva, također povezane ili dodatne djelatnosti, osobito kupnju i prodaju ostataka vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi i je li, s obzirom na to, i ta djelatnost izuzeta od poreza na dodanu vrijednost (u daljnjem tekstu: PDV). Sud koji je uputio zahtjev traži i da se utvrdi može li to izuzeće proizlaziti iz činjenice da je osiguravajuće društvo subjekt izuzet od tog poreza ako za tu robu nije moguće koristiti pravo na odbitak PDV-a. Naposljetku, želi da se razjasni je li protivno načelu porezne neutralnosti to da prodaja ostataka vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi nije izuzeta od PDV-a.

Prethodna pitanja

Sud koji je uputio zahtjev Sudu Europske unije upućuje sljedeća prethodna pitanja na temelju članka 267. UFEU-a:

„A. Treba li članak 13. dio B. točku (a) Šeste direktive o PDV-u i, posljedično, sadašnji članak 135. stavak 1. točku (a) Direktive o PDV-u tumačiti na način da pojam „transakcije osiguranja i reosiguranja” za potrebe izuzeća od PDV-a obuhvaća povezane ili dodatne djelatnosti poput kupnje i prodaje ostataka vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi?

B. Treba li članak 13. dio B. točku (c) Šeste direktive o PDV-u i, posljedično, naknadni članak 136. stavak 1. točku (a) Direktive o PDV-u tumačiti na način da se smatra da su kupnja i prodaja ostataka vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi isključivo namijenjene izuzetom subjektu, ako za tu robu nije moguće koristiti pravo na odbitak PDV-a?

C. Je li načelu neutralnosti PDV-a protivno to da prodaja ostataka vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi koju provode osiguravajuća društva nije izuzeta od PDV-a ako nije moguće koristiti pravo na odbitak PDV-a?”

Navedene odredbe prava Unije

Članak 13. dio B. točke (a) i (c) Šeste direktive Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje (Šesta direktiva o PDV-u)

Članak 135. stavak 1. točka (a) i članak 136. točka (a) (koji odgovaraju navedenom članku 13. dijelu B. točkama (a) i (c) Šeste direktive o PDV-u) Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (u daljnjem tekstu: Direktiva o PDV-u)

Navedene odredbe nacionalnog prava

Članak 9. stavak 29. (sada stavak 28.) i stavak 33. Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado (IVA) (Zakonik o porezu na dodanu vrijednost – PDV; u daljnjem tekstu: Zakonik o PDV-u), donesen na temelju Decreta- Lei n. 394-B/84, de 26 de Dezembro (Uredba sa zakonskom snagom br. 394 B/84 od 26. prosinca) i izmijenjen na temelju Decreta-Lei nº 102/2008, de 20 de Junho (Uredba sa zakonskom snagom br. 102/2008 od 20. lipnja) (*Diário da República* br. 118/2008, svezak I od 20. lipnja 2008.), u izmijenjenoj verziji

Članak 8. stavak 1. Decreto-Lei n. 94-B/98, de 17 de abril, que regula as condições de acesso e de exercício da atividade seguradora e resseguradora no território da Comunidade Europeia, incluindo a exercida no âmbito institucional das zonas francas (Uredba sa zakonskom snagom br. 94-B/98 od 17. travnja o uvjetima pristupa i izvršavanja djelatnosti osiguranja i reosiguranja na području Europske zajednice i u institucionalnom okviru slobodnih zona) (*Diário da República* br. 90/1998, 2. dodatak, svezak I-A od 17. travnja 1998.)

Sažet prikaz činjenica i glavnog postupka

- 1 Predmetna je žalba podnesena protiv presude kojom je proglašena nedopuštenom upravna tužba koju je društvo Global – Companhia de Seguros, S. A., sada Seguradoras Unidas, S. A., podnijelo protiv poreznih rješenja o dugovanju PDV-a broj 09172471, koje se odnosilo na razdoblje 07/03T; 09172473, koje se odnosilo na razdoblje 07/06T; 09172475, koje se odnosilo na razdoblje 07/09T i 09172477, koje se odnosilo na razdoblje 07/12T, te odnosnih poreznih rješenja za kamate broj: 09172472, koje se odnosilo na razdoblje 07/03T; 09172474, koje se odnosilo na razdoblje 07/06T; 09172476, koje se odnosilo na razdoblje 07/09T, i 09172478, koje se odnosilo na razdoblje 07/12T.
- 2 Žalitelj je osiguravajuće društvo koje u okviru svoje djelatnosti kupuje ostatke vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi u kojoj su sudjelovali njegovi osiguranici i zatim ih prodaje.
- 3 Na temelju nadzora koji su provele službe Divisão de Inspeção a Seguradoras e Sociedades Financeiras (Odjel za nadzor osiguravajućih društava i financijskih institucija, Portugal) u okviru Direção de Serviços de Inspeção Tributária (Uprava Službi poreznog nadzora, Portugal) pri tijelu pod tadašnjim nazivom Direção Geral dos Impostos (Glavna porezna uprava, Portugal), izvršeni su ispravci poreza na dodanu vrijednost (PDV) za poslovnu godinu 2007., u iznosu od 17 213,70 eura, uvećanom za kamate.
- 4 Ti ispravci proizlaze iz ocjene Porezne uprave u odnosu na prodaju ostataka oštećenih vozila, koja je navedena u zapisniku o nadzoru na sljedeći način:

„Porezni obveznik nije obračunao PDV za isporuku robe (ostaci vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi).

Prodaja ostataka vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi transakcija je koja podliježe PDV-u u skladu s člankom 3. [Zakonika o PDV-u] jer se smatra naplatnim prijenosom pokretne imovine, po stopi od 21 % u skladu s člankom 18. točkom (c) istog pravila.”

- 5 Posljedično, Porezna uprava izdala je porezna rješenja o dugovanju PDV-a, navedena u točki 1., s odgovarajućim kamatama, u ukupnom iznosu od 18 715,86 eura.
- 6 Žalitelj je platio iznose iz pobijanih poreznih rješenja 23. studenoga 2009.

Ključni argumenti stranaka glavnog postupka

Prema žaliteljevu mišljenju, za razliku od onoga što proizlazi iz pobijane presude, treba smatrati da je prodaja ostataka vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi izuzeta od PDV-a.

U skladu s člankom 9. stavkom 29. Zakonika o PDV-u (koji je postao članak 9. stavak 28. Zakonika o PDV-u) od PDV-a izuzete su „transakcije osiguranja i reosiguranja, kao i povezane usluge koje provode posrednici i zastupnici u osiguranju”, a ta odredba proizlazi iz članka 13. dijela B. („Ostala izuzeća”) točke (a) Šeste direktive o PDV-u koji je zamijenjen sadašnjim člankom 135. stavkom 1. točkom (a) Direktive o PDV-u.

Razlozi tog izuzeća su, prije svega, tehničke prirode i odnose se na konceptualnu poteškoću uključivanja djelatnosti osiguranja u poreznu logiku kada se obavlja prema kreditnoj metodi, s obzirom na to da je samo jedan mali dio premija koje uplaćuju klijenti namijenjen pokriću administrativnih troškova, s tim da osiguravajuća društva obavljaju određene financijske djelatnosti koje konkuriraju drugim bankovnim i financijskim transakcijama koje su također izuzete od poreza u skladu s navedenom direktivom.

Odredbom prava Unije na kojoj se temelji izuzeće predviđeno Zakonom o PDV-u utvrđuje se izuzeće za transakcije osiguranja i reosiguranja, pri čemu nije predviđena nikakva iznimka ili ograničenje njezina područja primjene.

Naime, upućivanje na povezane usluge koje provode posrednici i zastupnici u osiguranju uključeno je kako bi se pojasnio opseg primjene izuzeća i ni na koji način ne podrazumijeva da tim izuzećem nisu obuhvaćene druge povezane usluge.

U skladu s člankom 8. stavkom 1. Uredbe sa zakonskom snagom br. 94-B/98 od 17. travnja, osiguravajuća društva „financijske su institucije čiji je isključivi predmet poslovanja obavljanje djelatnosti izravnog osiguranja i reosiguranja te koje mogu uz djelatnosti osiguranja ili reosiguranja obavljati i povezane ili dodatne djelatnosti, osobito kada je riječ o aktima i ugovorima koji se odnose na ostatke vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi [...]”, tako da iz teksta navedene odredbe jasno proizlazi da se djelatnostima koje su povezane s glavnom

djelatnošću osiguranja zakonom smatraju transakcije s ostacima vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi, koje su obuhvaćene predmetom poslovanja poduzeća iz tog sektora.

Te se transakcije ne mogu odvojiti od uobičajene djelatnosti ugovaranja i plaćanja odštete u slučaju nezgode, s obzirom na to da se njihov iznos mijenja ovisno o tome dobije li osiguravajuće društvo u zamjenu oštećeno vozilo (ili njegove ostatke), te da u većini transakcija ne stvara kapitalni dobitak za osiguravajuće društvo. S obzirom na tu komplementarnost, koja se odražava i u samim sektorskim propisima, žalitelj ne razumije kako se prodaja ostataka vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi može isključiti iz područja transakcija osiguranja za potrebe primjene izuzeća predviđenog člankom 9. stavkom 29. Zakonika o PDV-u.

Usto, prema žaliteljevu mišljenju, u skladu s člankom 9. stavkom 29. Zakonika o PDV-u, nema smisla da je zakonodavac odlučio smatrati da te transakcije, koje su tradicionalno povezane s djelatnošću osiguranja, ne ulaze u područje primjene izuzeća a da su, suprotno tomu, u njega uključene transakcije posredništva i zastupništva koje obavljaju treće osobe i koje su djelatnost koja je u potpunosti odvojiva od naplate premija i isplate odšteta te za čije izuzeće, čini se, nema nijednog od navedenih razloga tehničke prirode. Naime, u svojoj namjeri da od poreza izuzme cjelokupnu djelatnost osiguranja u širem smislu, zakonodavac je samo u odnosu na potonje transakcije smatrao potrebnim izričito utvrditi izuzeća, tako da bi te transakcije u svakom slučaju bile oporezive da zakonodavac nije ništa predvidio u tom pogledu. Stoga se primjena izuzeća predviđenog člankom 9. stavkom 29. Zakonika o PDV-u također nalaže na temelju te osnove.

Taj zaključak nije doveden u pitanje stajalištem zauzetim u određenoj novijoj sudskoj praksi upravnih i poreznih sudova – koja je u suprotnosti s dotadašnjom, manje ili više ustaljenom sudskom praksom [upućivanje na sudsku praksu Supremo Tribunala Administrativo (Visoki upravni sud)] – u skladu s kojom povezane djelatnosti poput kupnje i prodaje ostataka vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi nisu obuhvaćene pojmom transakcija osiguranja.

Kao prvo, prema žaliteljevu mišljenju, ne može se prihvatiti tumačenje prema kojem se u članku 9. stavku [29.] Zakonika o PDV-u upućuje na članak 8. Uredbe sa zakonskom snagom br. 94 B/98 kako bi se definirao pojam „transakcije osiguranja i reosiguranja”, s obzirom na to da je riječ o autonomnom pojmu prava Unije koji treba tumačiti s obzirom na odredbu Zajednice iz koje proizlazi.

Osim toga, navodno proširenje izuzeća na povezane usluge koje pružaju posrednici i zastupnici u osiguranju ne znači da su sve povezane usluge osiguranja isključene na temelju pravila o izuzeću jer je, prema žaliteljevu mišljenju, izraz „obuhvaćene” upotrijebljen za pojašnjenje koje je zakonodavac Zajednice smatrao potrebnim. Isto tako, na temelju prethodno navedenog, žalitelj smatra da treba priznati da su predmetne transakcije izuzete u skladu s člankom 9. stavkom 29.

Zakonika o PDV-u, što treba dovesti do ukidanja pobijane presude i prihvatanja podnesene upravne tužbe.

Ako to ne bude slučaj, i s obzirom na činjenicu da se pojavilo pitanje u pogledu tumačenja prava Europske unije koje je dovelo do dvojbi i koje je relevantno za rješenje spora, to pitanje treba uputiti Sudu Europske unije koji je nadležan za odlučivanje u prethodnom postupku o tumačenju prava Unije na temelju članka 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU).

Naime, treba se obratiti Sudu s obzirom na to da treba protumačiti odredbe prava Unije (članak 13. dio B. točku (a) Šeste direktive o PDV-u i članak 135. stavak 1. točku (a) Direktive o PDV-u) te da je očito riječ o pitanju koje dovodi do dvojbi, tim više što, kao što je poznato, pravna teorija i sudska praksa upravnih i poreznih sudova nisu ujednačene u tom području iako tekst predmetnih odredbi nije izmijenjen.

Čak i ako se prizna da transakcije prodaje ostataka vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi nisu izuzete od PDV-a u gore navedenim uvjetima, na njih bi se u svakom slučaju trebalo primjenjivati izuzeće iz članka 9. stavka 33. Zakonika o PDV-u, tako da su zbog toga sporna porezna rješenja o dugovanju PDV-a i odgovarajuće kamate također nezakonite.

Pobijana presuda stoga također sadržava pogrešku u ocjeni u tom pogledu i treba je ukinuti. Naime, u skladu s navedenom odredbom u dijelu koji je relevantan za ovaj predmet, od PDV-a su izuzete „*isporuke robe koja se koristi isključivo za djelatnost koja je izuzeta, ako za tu robu nije moguće koristiti pravo na odbitak, kao i isporuke robe na čije stjecanje ili primjenu nije bilo moguće koristiti pravo na odbitak na temelju članka 21. stavka 1.*” i ta odredba također proizlazi iz odredbe prava Zajednice, odnosno iz članka 13. dijela B. točke (c) Šeste direktive o PDV-u, a time i iz članka 136. točke (a) Direktive o PDV-u.

Cilj je te odredbe, koja je temeljna u logici sustava PDV-a, izbjeći kumulativne učinke poreza koji neizbježno nastaju kada je roba stečena uz isključenje prava na odbitak, zato što je riječ o stjecanjima koja su izvršili izuzeti porezni obveznici ili zato što je riječ o robi navedenoj u članku 21. stavku 1. Zakonika o PDV-u. Prvi dio tog pravila o izuzeću jest onaj koji se primjenjuje na transakcije prodaje „ostataka vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi” koje je obavljao tada tužitelj, a sada žalitelj, kako bi ostvario navedenu neutralnost. Naime, s obzirom na to da predmetna roba predstavlja „proizvodna sredstva” koja se odnose samo na djelatnost osiguranja, tu robu nužno treba smatrati robom koja se isključivo koristi za djelatnost izuzetu od poreza kako bi se ispunio prvi uvjet predviđen tom odredbom.

S druge strane, iako su navedena vozila omogućila pravo na odbitak u korist dotičnih vlasnika, tako da su dovela do obračuna poreza prilikom njihova prijenosa žalitelju, taj subjekt, kao izuzeti porezni obveznik, nikad ne bi mogao odbiti porez, što je u skladu s drugim uvjetom predviđenim tom odredbom za

priznavanje izuzeća koje je njome utvrđeno, a koji se sastoji u činjenici da za robu koja se koristi za izuzetu djelatnost nije moguće koristiti pravo na odbitak.

Ukratko, stoga treba zaključiti da, čak i ako bi se smatralo da transakcije prodaje „ostataka vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi” nisu izuzete od poreza na temelju članka 9. stavka 29. Zakonika o PDV-u, na te bi se transakcije u svakom slučaju trebalo primijeniti izuzeće predviđeno u stavku 33. iste odredbe, kao što je to ocijenio Supremo Tribunal Administrativo (Visoki upravni sud) [upućivanje na sudsku praksu Supremo Tribunala Administrativo (Visoki upravni sud)]. Iz tog su razloga nezakonita porezna rješenja *sub iudice* jer se njima povređuje članak 9. stavak 33. Zakonika o PDV-u i treba ih stoga poništiti.

Taj je zaključak tim uvjerljiviji jer se samim zakonom, koji je potvrđen i potkrijepljen upravnom pravnom teorijom [upućivanje na nacionalnu upravnu pravnu teoriju], utvrđuje mehanizam prijenosa porezne obveze PDV-a koji izvršava kupac u slučaju prodaje ostataka vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi koju izvršavaju osiguravajuća društva. Žalitelj smatra da se u toj zakonskoj odredbi, koja je potkrijepljena trenutačnom upravnom pravnom teorijom, ističe namjera zakonodavca, koju u ovom slučaju treba uzeti u obzir, da se ne oporezuje osiguravajuća društva, pa na temelju tog razloga treba ukinuti pobijanu presudu i prihvatiti podnesenu upravnu tužbu.

Državno odvjetništvo pri ovom sudu izdalo je mišljenje u kojem se ističe potreba upućivanja zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, zbog čega se sastavljaju pitanja na kojima se temelji spor koji se odnosi na prirodu transakcija o kojima je riječ u ovom predmetu, s obzirom na članak 13. dio B. točke (a) i (c) Šeste direktive koji je u nacionalno pravo prenesen [člankom 9.] stavcima 29. i 33. Zakonika o PDV-u.

Sažet prikaz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

Glavno pitanje koje treba riješiti jest je li prodaja takozvanih „ostataka vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi” koju provode društva koja obavljaju djelatnost osiguranja izuzeta od plaćanja PDV-a s obzirom na odredbe članka 9. stavaka 29. i 33. Zakonika o PDV-u.

U skladu s člankom 9. stavcima 29. i 33. Zakonika o PDV-u, u verziji koja je bila na snazi 2007., bile su izuzete od poreza „transakcije osiguranja i reosiguranja, kao i povezane usluge koje provode posrednici i zastupnici u osiguranju” i „isporuke robe koja se koristi isključivo za djelatnost koja je izuzeta, ako za tu robu nije moguće koristiti pravo na odbitak, kao i isporuke robe na čije stjecanje ili primjenu nije bilo moguće koristiti pravo na odbitak na temelju članka 21. stavka 1.”.

Te su odredbe posljedica prenošenja članka 13. dijela B. točaka (a) i (c) Šeste direktive i zbog njihova je tumačenja nastao spor: u sudskoj praksi Supremo Tribunala Administrativo (Visoki upravni sud) iz presude koju je taj sud donio u

punom sastavu 7. studenoga 2012., zauzeto je stajalište suprotno prevladavajućem stajalištu u pravnoj teoriji [upućivanje na nacionalnu pravnu teoriju].

Naime, u presudi punog sastava Vijeća za upravne sporove Supremo Tribunala Administrativo (Visoki upravni sud) doslovno je primijenjena sudska praksa iz presude od 19. travnja 2012., na temelju koje je, u situaciji koja je slična onoj u ovom slučaju, isključena primjena stavka 29. i stavka 33. članka 9. Zakonika o PDV-u, odnosno zaključeno da se na prodaju takozvanih „ostataka vozila oštećenih u automobilskoj nezgodi” koje provode osiguravajuća društva primjenjuje porez. [Upućivanje na nacionalnu pravnu teoriju]

To znači da postoji očiti spor u pogledu načina pravilnog tumačenja članka 9. stavaka 29. i 33. Zakonika o PDV-u, a time i članka 13. dijela B. točaka (a) i (c) Šeste direktive koji je tim odredbama prenesen u nacionalni pravni poredak.

S obzirom na prethodno navedeno i ne dovodeći u pitanje sudske praksu ovog Supremo Tribunala Administrativo (Visoki upravni sud), smatra se da je važno, kao što je to predložio žalitelj, Sudu Europske unije uputiti zahtjev za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a radi osiguranja ujednačene primjene europskog prava u Uniji.

U ovom slučaju nedvojbeno postoji očiti spor u pogledu tumačenja i primjene prava Unije, kao što je to prethodno navedeno, čime se isključuje bilo kakva primjena takozvane teorije „acte claire”. Slijedom toga, Supremo Tribunal Administrativo (Visoki upravni sud), kao sud protiv čijih odluka nema pravnog lijeka, mora uputiti taj zahtjev na temelju članka 267. UFEU- a kako bi se spriječilo da se razvije nacionalna sudska praksa koja nije u skladu s duhom Šeste direktive.

Sud je to osobito smatrao u nedavnoj [presudi od 4. listopada 2018. u predmetu C-416/17], u kojoj se upućuje na [presudu od 15. ožujka 2017., u predmetu C-3/16 (EU:C:2017:209)], iz koje se citiraju sljedeća razmatranja iz točaka 32. do 34.:

„32 Naime, obveza upućivanja prethodnog pitanja Sudu propisana člankom 267. trećim stavkom UFEU- a dio je suradnje između nacionalnih sudova u njihovu svojstvu sudova zaduženih za primjenu prava Unije i Suda, uvedene s ciljem da se osigura valjana primjena i ujednačeno tumačenje prava Unije u svim državama članicama (vidjeti, u tom smislu, presudu od 9. rujna 2015., X i van Dijk, C- 72/14 i C- 197/14, EU:C:2015:564, t. 54.).

33 Nadalje, cilj te obveze upućivanja prethodnog pitanja predviđene člankom 267. trećim stavkom UFEU- a je osobito spriječiti da se u bilo kojoj državi članici razvije nacionalna sudska praksa koja nije u skladu s pravilima prava Unije (vidjeti, u tom smislu, presudu od 15. rujna 2005., Intermodal Transports, C- 495/03, EU:C:2005:552, t. 29.).

34 Kako je to Sud naglasio u više navrata, sud koji odlučuje u posljednjem stupnju je po definiciji zadnja instanca pred kojom pojedinci mogu isticati prava

koja im priznaje pravo Unije. Sudovi koji odlučuju u posljednjem stupnju dužni su osigurati ujednačeno tumačenje pravnih pravila na nacionalnoj razini (vidjeti, u tom smislu, presude od 30. rujna 2003., Köbler, C- 224/01, EU:C:2003:513, t. 34. i od 13. lipnja 2006., Traghetti del Mediterraneo, C- 173/03, EU:C:2006:391, t. 31.).”

RADNI DOKUMENT